

Vamp med ny giv

Vamp overbeviste på turnéåpningen i Haugesund.
Foto: Jan Kåre Ness / SCANPIX

Ett nytt, vellykket kapittel i dette makeløse bandets historie er på gang.
SVEIN ANDERSEN

Vamp er blitt hele landets yndlinger. Fjorårssuksessen stadfestet det med all tydelighet, men det er noe eget ved å begynne en ny omfattende Norgesturné på hjemmebane. Og det med nytt mannskap.

Byscenen er fullsatt. Det er knapt rom til å puste nede ved scenen. Salen sitrer av spenning. Vamp er i gang igjen. Der de er som best. På scenen. I møte med sitt publikum.

Inn rusler Paul Hansen, den nye vokalist, med sin kassegitar. Han føler kanskje stundens alvor, man lar seg ikke merke av forventningene. Han synger sin egen sang «Amanda» fra Vamps nye album. En sang med tekst av Ingvar Hovland. Så kommer bandet inn, slår ham vennskapelig på skulderen, mens de inntar sine plasser, og smeller til med en gammel kjenning: «Hallo - adjø».

I løpet av disse få musikalske minuttene inntok Paul Hansen plassen som bandets nye frontmann. Smertefritt. Beskjedent. Og med kjærlig og raus applaus fra både sal og scene. Smilene sitter løst og godfølelsen brer seg.

Egentlig er alle i Vamp frontfigurer. For det er det kollektive samspillet som er gruppens sterkeste kort. De er alle noen formidable musikere og vet å gi hverandre rom til å boltre seg i. Nybandet er sitt gamle selv likt, men allikevel annerledes.

Det rytmiske trykket er kraftigere nå, og forplanter seg til stadighet i mellomgulvet hos oss tilskuere.

Samtidig har deres neddempede og følsomme side fått en ny dimensjon. Det låter ganske enkelt vakrere. Skjønnere enn tidligere. De tre nye, Odin Staveland, Birger Mistereggen og Paul Hansen har bidratt sterkt til dette lille hamskiftet. Jeg sier lille, for de tre høvdingene styrer skuta med mild autoritet til glede for musikken. Kombinasjonen ungdommelig entusiasme og de eldres erfaring har funnet et lykkelig fellesskap blant disse seks.

Det er noe vilt og sterkt romantisk over denne musikken som aldri glemmer at livet også har sitt alvor. Det er noe ved denne musikken som rører ved oss. Den er godlynt og leken, djerv og kraftfullt. Dramatisk, mystisk og vakker. Og ofte rytmisk medrivende og sjarmerende.

Åpningskonserten er en fin blanding av nye og gamle sanger, som «Månemannen» og «På bredden», «Våken drøm» og «Ved pianoet/Konkyllie», og «Lindehålsmaen» og «Ta meg med». Kveldens høytidsstund kommer imidlertid med deres kanskje kjæreste sang: «Tir Na Noir». Det forteller mye om slitesterkheten i deres beste sanger.

De er samspilte som få allerede, og når den nye frontmannen får blitt virkelig varm i trøya blir dette en ny triumfferd landet rundt for dette makeløse bandet.